

TIM KENNEDY

NICK PALMISCIANO SUOMENTANUT JORMA-VEIKKO SAPPINEN

A portrait of Tim Kennedy, a man with dark hair and a slight stubble, looking off to the right. He is wearing a black t-shirt and a green tactical vest. The vest has a name tag that reads "KENNEDY, TIM SFC, USA". The background is a blurred American flag.

KAIKKI SOTANI

AFGANISTANISSA, UFC-KEHÄSSÄ JA ITSENI KANSSA

JOHNNY
Kniga

TIM KENNEDY JA NICK PALMISCIANO

KAIKKI SOTANI

AFGANISTANISSA, UFC-KEHÄSSÄ JA ITSENI KANSSA

Suomentanut Jorma-Veikko Sappinen

Johnny Kniga
Helsinki

Ensimmäinen painos

Copyright © 2022 by TK Operations Consultants, Inc.

Englanninkielinen alkuteos: *Scars and Stripes – An Unapologetically American Story of Fighting the Taliban, UFC Warriors, and Myself*

Atria Books, New York, 2022

Suomenkielisen laitoksen © Jorma-Veikko Sappinen ja Johnny Kniga 2025

Suomentaja kiittää Suomen vapaaotteluliiton Aleksi Kainulaista avusta ottelutermin suomentamisessa.

Johnny Kniga

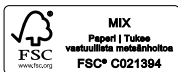
An imprint of Werner Söderström Ltd

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN: 978-952-362-194-7

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@kniga.fi

Tämä kirja on omistettu miehille ja naisille, jotka olemme menettäneet kaksikymmenvuotisessa sodassa.

Erityisesti haluan omistaa kirjan menettämилlemme 660:lle erikoisjoukkojen miehelle ja kolmelletoista viimeiselle Yhdysvaltain asevoimiin kuuluvalla, jotka menetimme Hamid Karzain kansainvälisellä lentokentällä 26. elokuuta 2021.

Yritän päivieni loppuun saakka olla teidän uhraustenne arvoinen.

SISÄLTÖ

	Johdanto	9
LUKU I	Purojengi	15
LUKU 2	Harha-askelia	40
LUKU 3	En valinnut otteluelämää	64
LUKU 4	Punainen, valkoinen ja sininen	92
LUKU 5	Romahdus	120
LUKU 6	Totuuden kirja	133
LUKU 7	Zarqawin metsästys	180
LUKU 8	Ylpeys lankeemuksen edellä	213
LUKU 9	Kuoleman laakso	248
LUKU 10	Paluu Kuoleman laaksosta	297
LUKU 11	Aika otella	333
LUKU 12	Ammattiottelija	365
LUKU 13	Tv ja elokuva	395
LUKU 14	Ihmiskauppiat	432
LUKU 15	Pelastus	450
	Timin kiitokset	503
	Nickin kiitokset	507
	Tekijöistä	513

JOHDANTO

Nimeni on Tim Kennedy, ja minulla on ongelma: tunnen olevani elossa vain, kun olen lähellä kuolemaa.

Olen tappanut pahoja ihmisiä monella mantereella, kilpaillut Ultimate Fighting Championshipin (UFC) vapaaottelutapahtumien kärkiotteluissa ja palvellut Vihreissä bareteissa, ensihoitajana, palomiehenä ja poliisina. Olen metsästännyt natsseja, huumeiden salakuljettajia, Abu Musab al-Zarqawia, ihmiskauppiaita, sarvikuonojen salametsästäjiä, al-Qaidaa, Talebania, gnuita, hirviä ja karhuja ja minulla on täydellisen kohokkaan resepti. Lenän helikopterilla, hyppään lentokoneista, sukellan seoskaasun varassa merten syvyyksiin, tappelen paljain käsin härkien kanssa, nostan painoja, räjäytän kohteita ja olen pätevä käyttämään melkein kaikkia aseita mitä tässä maailmassa on – ja alan nyt tässä vasta päästä vauhtiin.

Mutta elämä ei ole ollut helppoa, eikä hitto vie taatusti täydellistä. Näytän päällepäin aika hyvältä Rambolta, mutta tosiasia on, että vaikka olen saavuttanut paljon, olen tyrinyt paljon enemmän. En tarkoita tyyliin ”suurin vikani on se, että teen liikaa töitä”. Kun sanon, että olen pudonnut aivan pohjalle, teidän on syytä ymmärtää sen tapahtuneen niin kovaa, että jos olisin henkilöauto,

minulla ei enää olisi ikkunoita, ovia eikä puskureita ja roihuaisin tulessa rotkon pohjalla.

Mutta kuinka huonosti on käynytkin (ja on käynyt tosi pahastikin), en ole koskaan antanut periksi. Minua on nimitetty moneksi: maailman vaarallisimmaksi mieheksi, eliittisotilaaksi, liikemieheksi, isäksi, aviomieheksi, sankariksi, roistoksi, paskiaiseksi ja ylimieliseksi kusipääksi. Niistä kaikki ovat luultavasti jossain määrin paikkansapitäviä. Mutta pohjimmiltani olen selviytyjä.

Ja siitä on kyse tässä kirjassa: oppimisesta selviytymään myrskystä, vaikka ne olisivat kuinka pahoja, ja siitä, kuinka voi oppia tekemään päätöksiä tilanteen kohentamiseksi ja parempaan jamaan pääsemiseksi. Ja kun puhun ”myrskystä selviytymisestä”, en tarkoita, että passiivisena odottaa sen laantuvan. Korkeasta kivun-sietokyvystä on tietysti hyötyä, mutta on tyhmää, jos pelkästään kestää kipua eikä tee muutoksia omaan elämäänsä.

Ette halua olla tyhmiä.

Elämänne paranee vain tekemällä tiettyjä asioita:

1. Ottakaa vastuu. Tapahtunut on omaa syytänne.
2. Epäonnistumiset ovat väistämättömiä. Kun niitä tulee, katso-kaa kohtaa 1. Jos haluatte epäonnistua vähemmän, katsokaa kohtia 3–7.
3. Rahtusella ennaltaehkäisyä välttyy paljolta harmilta. Paras hetki alkaa valmistautua on juuri nyt.
4. Eliitti-ihmisiä ei voi valmistaa liukuhihnalla. Heitä täytyy ta-koa kovista kokemuksista. Jos haluatte olla yksi heistä, etsikää haasteita lakkaamatta.

5. Pitäkää itsestänne huolta fyysisesti, henkisesti, emotionaalisesti ja hengellisesti. Joillekin se merkitsee terapiaa, joillekuille joogaa, teekupposta tai käymistä ongella perheen kanssa. Minulle se merkitsee antautumista lakkaamatta kamppailuihin. Mukavuuden hylkääminen saa oloni tuntumaan mukavalta.
6. Ympäröikää itsenne henkilöillä, jotka niin ikään pyrkivät kehittämään itseään.
7. Asettakaa itsellenne päämääriä ja tavoitelkaa niitä vaikka maailman ääristä.

Lähtö tälle polulle muuttaa kaiken elämäntilanteestanne riippumatta.

”Gurukirjoja” on olemassa tarpeeksi jo ennestään. Haluan viedä teidät hurjalle ajelulle, jollaista kirjaimellisesti kukaan muu ei ole koskaan kokenut.

Täytin juuri neljäkymmentäkaksi. Olen ollut itsekäs. Olen ollut kusipää. Olen tehnyt erehdyksiä ja ollut liiankin inhimillinen. Kaksitoista vuotta sitten tämä kirja olisi kertonut siitä, kuinka mahtava olen. Siitä olisi tullut vastenmielinen kirja. Sillä olisi tietysti ollut hetkensä, mutta suunnilleen kymmentä viime vuotta ovat arpeuttaneet epäonnistumiset ja menetykset, jotka toisaalta ovat tuoneet kasvua, pohdintaa ja toivottavasti myös hieman viisautta.

Miksi siis kirjoitan tämän kirjan?

1. Ennen kaikkea kertoakseni hitonmoisen tarinan. Enkä suinkaan silottele sitä. En aio esittää itseäni sankarina, sillä en ole sankari. Haluan kirjoittaa silkan kaunistelemattoman totuuden. Saatte nähdä hyvän, pahan ja ruman, ja mikäli olette joskus nähneet kasvoni, tiedätte, että niissä on paljon rumaa.

2. Nostaakseni esiin kaikki ne, jotka ovat vaikuttaneet merkittävästi elämääni. Nousin kuuluisuuteen paljolti siksi, että kilpailin vapaaottelijana, mitä en sijoita kovin korkealle saavutusteni listalla. Vapaaottelutähti Tim Kennedyä ei ole olemassa ilman niitä miehiä ja naisia, jotka ovat panostaneet minuun matkan varrella. Eikä ole tarkoitus mainita julkisesti ketään. Jotkut heistä inhoavat minua sen vuoksi, millainen olin silloin kun he tunsivat minut, mutta he vaikuttivat minuun silti suuresti.
3. Saattaakseni tietoonne, että aina on olemassa polku eteenpäin. Elämässäni on ollut paljon sellaisia hetkiä, että jos olisitte silloin näpäanneet minusta valokuvan ja lukeneet litanian siitä, kuka olen ja mitä minulle parhaillaan tapahtui, olisitte sanoneet: ”Siinä vasta luuseri!” Sellainenhan minä olin. Mutta jokainen on pahimpina päivinänsä silkkää roskaa. Elämässä on kyse siitä, että kaivaa itsensä ylös niistä kuopista, tekee jotain hyödyllistä ja palvelee jotain suurempaa päämäärää kuin oma itse. En suinkaan tiennyt sitä luonnostaan. Jouduin kärsimään, ja tietoa taottiin kallooni yhä uudelleen, mutta minun täytyi melkein kuolla ennen kuin lopulta ymmärsin. Ja haluan, että ne lukijat, jotka tuntevat itsensä täydelliseksi luuseriksi vailla mitään ulospääsyä, löytävät eteenpäin vievän polun ja lähtevät painelemaan sitä pitkin helvetinmoista vauhtia. Haluan, että he alkavat ELÄÄ.

Olen näillä sivuilla tehnyt kaikkeni kertoakseni suodattamattoman totuuden. Monesta asiasta on ollut kiusallista kirjoittaa. Monissa niistä en suinkaan näyttäydy parhaimmillani. Joskus en yksinkertaisesti ole tarinan hyvis. Ja se on ollut väistämätöntä, vaikka sitä on näin paperilla tuskallista myöntää. Julkinen elämäni antaa kuvan suuresta, innoittavasta menestyksestä. Kenenkään

julkinen elämä ei kuitenkaan ole todellista. Elämä on sotkuista. Se on kovaa. Toisinaan meistä parhaatkin ovat täysiiä paskoja. Minun täytyy näyttää se kaikki, jotta pystyisitte ollenkaan arvioimaan sitä. Haluan että tiedätte, ymmärrätte ja tunnette luissanne, että millainen elämäntilanteenne parhaillaan onkin, on olemassa polku parempaan. Voitte olla enemmän kuin olette koskaan pitäneet mahdollisena, mutta se ei ole helppoa, eikä tie menestykseen ole suora.

Kun kerron tätä tarinaa, pyydän ymmärtämään, että olen kertonut mitä suinkin muistan. Monet näistä tarinoista ovat syntyneet kauan sitten äärimmäisissä olosuhteissa, ja olen saanut paljon iskuja päähäni. Olen tehnyt ehdottomasti parhaani vahvistaakseni kirjan joka ikisen tarinan todenmukaisuuden, mutta ”sodan usva” on todellinen ilmiö. Kuten teistä ne, jotka ovat olleet taisteluissa tai muissa traumaattisissa tilanteissa, tietävät, neljä miestä voi olla yhtä aikaa samassa paikassa ja taistella samalla hetkellä samaa vihollista vastaan, mutta muistaa kaiken tapahtuneen aivan eri tavalla. Voin laajojen taustatutkimusten jälkeen sanoa, että tarinan kaikki tärkeät osat on vahvistettu. Olen silti varma, ettei kerrontani ole täydellisen tarkkaa. Mikäli olen unohtanut mainita henkilöitä tai poistanut tai muuttanut asioita, pyydän anteeksi.

Joitain nimiä ja yksityiskohtia olen muuttanut. Vaihdokset eivät muuta mitään olennaista tämän kirjan tarinoissa, mutta ne suojelevat kansallisen turvallisuuden elintärkeitä puolia ja edelleen ansiokasta työtään tekevien henkeä.

Lopuksi totean, että kerron tarinan hieman eri tavalla kuin useimmissa muistelmateoksissa on tapana. Päätin kirjoittaa ensimmäisen persoonan presensissä. En halua kertoa, mitä minulle *tapahtui*. Haluan upottaa teidät siihen hulluun matkaan, jonka olen elänyt, jotta voitte tuntea kunkin hetken ja jokaisen

päätöksen samalla tavoin kuin minä. Haluan, että tunnette kaiken sen pelon, epäonnistumiset, surut, ilot ja onnistumiset minun rinnallani. Vain sillä tavoin voitte todella ymmärtää matkaani ja soveltaa sitä omaanne.

Toivon, että tarinani innoittaa teitä. Toivon, että se muuttaa elämääänne.

Tähän saakka meno on ollut aika hurjaa.

Hypätkää kyytiin ja antakaa minun näyttää, mitä olen nähnyt.

LUKU 1

PUROJENGI

Etenen hiljaa metsän läpi sotilaspartion tavanomaisessa kiilamuodostelmassa. On lievästi sanoen leuto päivä. Puut peittävät auringon melkein kokonaan lukuun ottamatta joitain valoviiruja, jotka valaisevat pikkuruisia metsänpohjan taskuja, mutta heltyvät helle vyöryy lehvistöjen alle ja jää riippumaan ilmaan kuin paksu peitto. Tuntuu kuin istuisi saunassa. Ei puutu muuta kuin vanhat alastomat ukkelit ja mahdollisuus mennä ulos. Ihoni tuntuu kuivalta, vaikka tunnen hien tihkuvan vaatteiden läpi. Luonto paistaa meitä enkä voi sille mitään. Siirrän epämukavuuden mielen perukoille.

Täytyy pysyä keskittyneenä.

Muut luottavat minuun.

Olen kärkimies, mikä merkitsee, että kuljen muiden edellä. Nick on minusta takavasemmalla, Andrew Hackleman oikealla. Molemmat ovat asettuneet noin viidestä kymmeneen metrin päähän sen mukaan, miten maasto säätelee levittäytymistä. Kaukana vasemmalla minusta noin kahdenkymmenen metrin päässä on Chad Koenig. David Gaddis on takanani ryhmänjohtajan ominaisuudessa ja tarkkailee etenemistämme, kuljemme puron viertä kohteemme suuntaan.

Tehtäväkäsky tuli ylhäältä vasta noin vuorokausi sitten. Se oli iso. Erittäin arvokas kohde. Vaarallinen mies. Alueen jokainen yksikkö, ryhmä ja virasto etsi häntä, toistaiseksi onnistumatta. Nyt oli meidän vuoromme. Tutkimme tarkasti seudun karttoja ja hänen viimeksi tunnettua sijaintiaan ja laadimme useita toimintasuunnitelmia, kuten meille oli opetettu. Kaikki muut yksiköt etsivät miestä kaupungista ja sitä ympäröivistä pikkukaupungeista.

Se ei ollut nyt meidän metsästystapamme. Päätelimme, että mies oli todennäköisimmin siirtynyt kaupungissa keskustasta laitamille puurajaan, missä metsä oli siihen aikaan vuodesta melkein viidakkoa. Hän olisi piiloutunut syvälle karhunvatukkapensaikkoihin ja kävelisi puronuomaa pitkin, kunnes pystyisi katoamaan kokonaan tai ottamaan yhteyttä johonkuhun, joka voisi auttaa häntä pakenemaan.

Teimme koko aamun viime hetken valmisteluja. Hotkimme ruokaa, tarkistimme reput ja panimme aseet käyttökuntoon. Kun taistelua edeltävät toimet oli hoidettu tyydyttävästi, astuimme tuntemattomaan, kuten satoja kertoja aikaisemmin. Tämänkertainen oli kuitenkin eri juttu, sillä mies oli toistaiseksi suurin saalis. Lähtöä sävytti hienoinen jännitys (ja, aivan, pelko), mutta kun katsoin kummallekin sivulle, näin ryhmän, jota mieluummin en olisi minkään muun joukon kanssa ottanut taas yhtä ratkaisevaa askelta.

Kun olimme pari kolme tuntia edenneet varovasti joenuoman vieressä, aistin oudon muutoksen. Kasvillisuus muuttui merkittävästi. Jokin oli pielessä. Kasvillisuus näytti suunnitellulta. Luonnollinen pensaikko oli väistynyt ja kävely helpottunut. Kasvit olivat nyt pitkiä, reheviä ja vihreitä ja näyttivät hampulta.

Jumalauta, talsimme kannabispellon poikki.

Kun katson horisonttiin, näen hampua silmäkantamattomiin. Kaikki tuntuvat huomanneen saman, sillä vaihdamme

katseita. Siellä, missä on huumeita, on huumekauppiaita, eivätkä huumekauppiat yleensä pidä siitä, että heidän tuotteitaan sotketaan.

Älkää käsittäkö väärin. En ole välttämättä huolestunut. Kuulun sentään kovan luokan päättäväiseen ja taitavaan joukkoon, joka pystyy hoitelemaan mitä vain mitä eteen tulee. Paha vain, että jättiläismäinen kannabispelto muodostaa taas yhden ongelman. Emme piittaa kannabiksesta. Emme vain halua joutua tekemisiin huumekauppiaiden kanssa, jotka luulevat meidän piittaavan heidän kannabiksestaan, samaan aikaan, kun jahtaamme vaarallista, arvokasta kohdetta.

Asia häipyi mielestäni, kun kuulen oksan rasahtavan poikki edessäpäin. Kehotan käsimerkillä muita pysähtymään. Kämmenevät ovat nihkeät, kun kohennan otettani aseesta. Taistele tai pakene-refleksi nostaa päätään. Se hulvahtaa lävitseni, kuten monta kertaa ennenkin.

Viitään ryhmää seuraamaan minua kohteen suuntaan ja alan kulkea viimeistä kahdenkymmenen metrin matkaa mahdollisimman hiljaa. Sydän hakkaa niin kovaa, että näen sen liikkeen paidan läpi. Pelkään, että kohde kuulee sen, jolloin sijaintini paljastuu.

Pojat ovat aivan takanani. He ovat asettuneet tiukaksi kiilaksi niin, että olemme melkein kylki kyljessä.

Äkkiä näyttää kuin mies räjähtäisi esiin kannabispellosta. Hänellä on omituinen t-paita, ja hän on suunnilleen puoli metriä minua pidempi. Ihan totta, näyttää siltä kuin André the Giant ja Charles Manson olisivat saaneet yhteisen lapsen. Hän on pelottavin korsto, jonka olen eläessäni nähnyt.

Kiljaisen ääneen ja pudotan aseeni. Jo ennen kuin se osuu maahan, olen kolmen metrin päässä miehestä ja painelen karkuun minkä jaloistani pääsen. Muut juoksevat rinnallani asettomina ja puolikuoliaaksi pelästyneinä.

Nyt on sopiva hetki mainita, että olen yksitoistavuotias. Veljeni Nick on kolmentoista. Myös muut eliittijoukossa, jota isäni sanoo hellästi ”Purojengiksi”, ovat vähän päälle kymmenen. ”Ase”, jonka pudotin vähän aikaisemmin, oli päästään teroitettu keppi. Jättiläismäinen tyyppi, joka oli juuri seisauttanut veremme, oli muutama päivä sitten mielisairaalaista karannut mies, ja häntä pidettiin vaarallisena. Hän oli kaikissa uutisissa. Poliisi oli etsinyt häntä lakkaamatta. Me olimme löytäneet hänet.

Emme vain olleet valmiita löytämään.

Luulimme olevamme. Hänen etsintäänsä laatimamme toimintasuunnitelma oli ollut täydellinen. Operatiivisen ympäristön analyysimme oli osunut ihan nappiin. Jäljitystaktiikkamme oli luja ja liikkumisemme kurinalaista. Olimme jopa harjoitelleet taistelua karkulaista vastaan sitten, kun löytäisimme hänet.

Mutta tosipaikan tullen meille valkeni, että oikean väkivallan uhka on aivan eri juttu kuin kuvitteellinen väkivaltamme. Aikomus oli taltuttaa mies keihäillä. Harjoittelimme toistemme hakaamista kepeillä käsivarsiin ja alaraajoihin sekä torjumaan mahdollisia nyrkki- tai puukkohyökkäyksiä. Kun olisimme saaneet karkurin maahan, sitoisimme hänen kätensä, marsittaisimme hänet metsän halki ja luovuttaisimme hänet poliisille, jolloin meitä ylistettäisiin sankareina. Minun yksitoistavuotiailla aivoillani ajeltuna suunnitelma oli paitsi järkevä myös idioottivarma. Mutta kuten Mike Tyson sanoo: ”Jokaisella on suunnitelma ennen kuin häntä lyödään naamaan.”

Nyt silmissäni vilisee vihreys, oksat iskeytyvät minuun ja alas reittäni valuu hieman kusta. Juoksen kovempaa kuin koskaan ennen.

Opin silloin kertalaakista, etten pysty hallitsemaan pelkoa ja väkivaltaa. Olin vihainen ja hieman häpeissäni. En halunnut, että minussa on sellaista heikkoutta.

TARKKA-AMPUJA, UFC-TÄHTI JA VIRHEIDEN MESTARI.

TIM KENNEDYN elämä on kuin toimintaleffa. Vapaaottelijatähti on paininut härän kanssa paljain käsin, hypännyt lentokoneesta ja taistellut salametsästäjiä, ihmiskauppiaita ja Talebania vastaan.

Hengenvaaralliset tilanteet ovat seuranneet toisiaan, eikä elämä ole ollut pelkkää voittokulkua.

Tim on saanut potkut sekä poliisivoimista, palokunnasta että ensihoitajan tehtävistä ja tullut erikoisjoukkojen hakkaamaksi, koska oli itsekäs mulkku.

Kaikki sotani -kirjassaan Tim kertoo vilsimmät, noloimmat ja sankarillisimmat tarinansa ja osoittaa, että epäonnistuminen ei ole kaiken loppu vaan vasta alkua.

NICK PALMISCIANO on bestsellerkirjailija ja entinen sotilas, joka on ollut vapaaehtoisena evakuoimassa Yhdysvaltojen kansalaisia Afganistanista Talebanin kaapattua vallan.

